

trädd är, häftar för gemensam inteckning, och uppstår brist i liqviden för sednare tillkomna inteckningar; då ega de sednare inteckningarnes egare rätt att, med sina anspråk, vända sig mot egaren till den för en äldre inteckning graverade egendomen, och njute sin fyllnad ur samma egendom till så stort belopp som motsvarar de föregående gemensamma inteckningarne.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

C. A. Larsson,
från Östergötland.

N:o 101.

Af Herr **Åke Andersson**: Om antagande af taxeringsvärdet såsom grund för fördelningen mellan särskilde delegare i ett och samma hemman af de på hemmanet i dess helhet belöpande utskylder, samt om enahanda grund för väghållningsskyldighetens fördelning mellan kommunen och byalag.

Den tidsenligaste reform, näst representations-reformen, som på senaste ståndsriksdagarne blef genomförd, är onekligen vår nya kommunallag, såsom den rättvisaste grunden för alla kommunala utskylder. Men den hittills gängse metoden, att fördela ett hemmans jordeboksräntor, tionden, rustnings- och roteringsskyldighet, vägunderhållning m. m. fördelas ännu efter vårt föråldrade hemmantalssystem, som i alla hänseenden är numera otillämpligt, enär lika hemmantal af ett och samma hemman som väl vid för flera år tillbaka undergånget laga skifte kunnat, med afseende på rymd och beskaffenhet, haft lika värde, men den större jordrymden som år efter år undergått odlingar och förbättringar, eger derigenom i närvarande tid ända till dubbelt värde emot en annan del med lika åsatt mantal, och med afseende på väghållningsskyldighet, så finnas hemman, som icke ens kan hålla hälften så många dragare, som ett annat med lika åsatt mantal i en och samma kommun, och likväl har sig tilldeladt lika långa vägsträckor.

Det synes således tydligt, att den hittills följda delningsnormen icke längre kan med billighet och rättvisa ega bestånd, utan måste förändras, så att både delnings- och beskattningsgrunden kommer att utgöras efter egendomens taxeringsvärde, samt väghållningsskyldigheten efter samma grunder kommuner eller byalag emellan.

Med anledning här af får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta,

a) det grunden för fördelningen i ett och samma hemman, delegare emellan, hädanefter skall utgöras efter taxeringsvärdet, så väl för räntor och tionden som andra onera af hvad beskaffenhet som helst.

b) att vägunderhållsskyldigheten fördelas efter samma grund, emellan kommuner eller byalag.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm i Januari 1869.

Åke Andersson.

N:o 102.

Af Herr Åke Andersson: Om skyldighet för augmentshemman att, i mån af taxeringsvärdet, med stamhemmanet deltaga i rustningsbesväret.

Vid indelningsverkets upprättande blefvo åtskilliga hemman, med ett visst belopp ränta, anslagna såsom augment till sådana rustningsstammar, som ansågos för svaga att utan en sådan tillhjälp utgöra rustningen; utan tvifvel hade rustningsstammarna den tiden uti den anslagna augmentsräntan betydlig hjälp och lindring i rustningsbördan, och så torde ännu vara förhållandet i de orter, der räntan utgöres i persedlar, men der räntan utgår uti ett en gång för alla fastställt penningbelopp, såsom förhållandet är i Skåne, har det påräknade understödet från augmentshemman nedsjunkit till en knappast nämndvärd obetydlighet och